

Nederlandse Vereniging voor Stabijhounen en Wetterhounen 60 jaar

Naar aanleiding van het zestigjarig bestaan van de Nederlandse Vereniging voor Stabijhounen en Wetterhounen werd er op 25 augustus een themadag georganiseerd. Deze dag werd gehouden op It Griene Nêst in Sumar. Waar anders was er een passender locatie te vinden dan juist daar, waar een collectie van alle Friese dieren- en plantenrassen in stand wordt gehouden? De Stabij en Wetterhounen vinden immers ook hun oorsprong en geschiedenis in Friesland.

De voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Stabijhounen en Wetterhounen, Wiebe van der Velde, mocht 25 augustus op de themadag een groot aantal leden en belangstellenden, vrijwel allemaal met hond, welkom heten. Ondanks dat de hounen Friese rassen zijn, betekent dat niet dat er geen liefhebbers en fokkers van buiten de provincie zijn. Meerdere bezoekers van buiten de provinciegrenzen en zelfs van buiten de landsgrenzen hadden de moeite

Stabijhounen

L. de Vos

genomen om deze themadag te komen bezoeken

Mee op mollen- en otterjacht

De Stabij- en Wetterhounen kwamen begin twintigste eeuw het meest voor in de Friese Wouden. Dat is van oudsher een heide-streek met onvruchtbare grond en veel armoede. De bevolking had een wat vrijere mentaliteit. Velen van hen hadden geen vast werk. Om in de winter wat extra bij te verdienen, gingen ze vaak uit mollen vangen. Ook de bunzing- en otterjacht werd niet geschuwd. Voor dit werk waren de honden gewaardeerde metgezellen. De Stabij was gewild bij de mollen- en bunzingjacht. Deze hond kan een mol op een afstand van circa honderd meter ruiken en van dichtbij zelfs horen graven. De robuustere Wetterhoun werd daarnaast vaak gebruikt bij de otterjacht. De opbrengsten van de mollenvelletjes en de enkele bunzing- en ottervellen waren een welkome aanvulling op hun schamele inkomen. Een ottervel bracht soms wel bijna een maandinkomen op! Toen de prijzen van de mollenvelletjes nogal wat waren gestegen, kwamen er meer vangers bij die hun geluk wilden

beproeven. Dit had tot gevolg dat de meer ervaren vangers de provinciegrenzen overstaken richting Gelderland tot enkele zelfs in België toe. De honden, Bijke genaamd, werden meegenomen in een korf of mandje achter op de fiets. De vangers bleven dan een hele week weg van huis. In die tijd waren de honden echte gebruikshonden, niet alleen voor de jacht, maar ze hielden de boerenerven ook vrij van ongedierte. Ook werden ze vaak onderling gekruist, iets wat het type niet ten goede kwam.

Oprichting vereniging

Aan het eind van de jaren twintig van de vorige eeuw groeide de belangstelling voor de nationale hondenrassen. Het volgende decennium namen enkele Leeuwarders het initiatief tot het oprichten van een vereniging ter behartiging van de belangen van de Friese hondenrassen. In 1938 werden de eerste initiatieven genomen voor het oprichten van een vereniging voor Stabijen en Wetterhounen. De dieren werden geselecteerd en in 1942 werd met een aantal honden deelgenomen aan de Winner-hondententoonstelling in Amsterdam. Op 26 april 1947 werd de 'Nederlandse vereniging voor Stabijhounen en Wetterhounen' opgericht. Bij de oprichting telde de vereniging 24 leden. Het ledenaantal is inmiddels toegenomen tot 2130 (per 31-12-2006). Ook het aantal geregistreerde honden is sterk gegroeid. Desondanks zijn het karakter en de fokdoelstelling van de vereniging gelijk gebleven. ●